

מסכת חולין

פרק ב

א. השוחט אחד בעוף, ושנים בבהמה, שחיטתו כשרה. ורבו של אחד, כמוהו. רבי יהודה אומר, עד שישחט את הנרידן. חצי אחד בעוף, ואחד וחצי בבהמה, שחיטתו פסולה. רב אחד בעוף ורב שנים בבהמה, שחיטתו כשרה:

ב. השוחט שני ראשין כאחד, שחיטתו כשרה. שנים או חזין בפסין ושוחטין, אפלו אחד למעלה ואחד למטה, שחיטתו כשרה:

ג. התז את הראש בבת אחת, פסולה. הנה שוחט והתז את הראש בבת אחת, אם יש בפסין מלא צנאר, כשרה. הנה שוחט והתז שני ראשים בבת אחת, אם יש בפסין מלא צנאר אחד, כשרה. במה דברים אמורים. בזמן שהוליד ולא הביא, או הביא ולא הוליד. אבל אם הוליד והביא, אפלו כל שהוא, אפלו באזמל, כשרה. נפלה סכין ושחטה, אף על פי ששחטה כדרך כהן, פסולה, שנאמר (דברים יב), וזבחתי ואכלתי, מה שאתה זובח, אתה אוכל.

נפלה הסכין והגביהה, נפלו כליו והגביהו, השחיו את הסכין ועף,
ובא חבירו ושחט, אם שקה כדי שחיטה, פסולה. רבי שמעון אומר,
אם שקה כדי בקור:

ד. שחט את הנישט ופסק את הגרגרת, או שחט את הגרגרת ופסק
את הנישט, או ששחט אחד מהן והמתין לה עד שמטה, או שהחליד
את הסכין תחת השני ופסקו, רבי ישיב אומר, נבלה. רבי עקיבא
אומר, טרפה. כלל אמר רבי ישיב משום רבי יהושע, כל שנפסלה
בשחיטה, נבלה. כל ששחיטה כראוי ודבר אחר גרם לה לפסול,
טרפה. והודה לו רבי עקיבא:

ה. השוחט בהמה חיה ועוף ולא יצא מהן דם, פשרים, ונאכלים
בידים מסאבות, לפי שלא הכשרו בדם. רבי שמעון אומר, הכשרו
בשחיטה:

ו. השוחט את המסכנת, רבן שמעון בן גמליאל אומר, עד
שתפרס ביד וברגל. רבי אליעזר אומר, דיה אם זנקה. אמר רבי
שמעון, אף השוחט בלילה ולמחר השכים ומצא כתלים מלאים דם,
כשרה, שזנקה, וכמדת רבי אליעזר. וחכמים אומרים, עד
שתפרס או ביד או ברגל או עד שתכשפש בזנבה, אחד בהמה
דקה ואחד בהמה גסה. בהמה דקה שפשטה ידה ולא הסזירה,
פסולה, שאינה אלא הוצאת נפש בלבד. במה דברים אמורים,

וְהִיטָהּ בְּחֻזְקַת מְסֻכָּנָה. אָבֵל אִם הִיטָהּ בְּחֻזְקַת בְּרִיאָה, אֶפְלוּ אֵין
בָּהּ אֶחָד מִכָּל הַסִּימָנִים הַלָּלוּ, כְּשֶׁרָה:

ז. הַשּׁוֹחֵט לְנֹכְרִי, שְׁחִיטָתוֹ כְּשֶׁרָה. וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר פּוֹסֵל. אָמַר רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר, אֶפְלוּ שְׁחִטָּה שִׁיאֲכַל הַנֹּכְרִי מִחֻצֵּר כְּבִד שָׁלָה, פְּסוּלָה,
שְׁסֻתָּם מִחֻשְׁבֵּת נֹכְרִי לַעֲבוּדָה זָרָה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, קַל וְחֹמֶר
הַדְּבָרִים, וְיָמָּה בְּמָקוֹם שֶׁהִמְחִשְׁבָה פּוֹסְלָתָהּ, בְּמַקְדָּשִׁין, אֵין הַכֹּל הוֹלֵךְ
אֶלָּא אַחֲרֵי הָעוֹבֵד, מְקוֹם שֶׁאֵין מִחֻשְׁבָה פּוֹסְלָתָהּ, בְּחֻלִּין, אֵינוֹ דִּין
שָׁלָה יֵהָא הַכֹּל הוֹלֵךְ אֶלָּא אַחֲרֵי הַשּׁוֹחֵט:

ח. הַשּׁוֹחֵט לְשֵׁם הָרִים, לְשֵׁם גְּבָעוֹת, לְשֵׁם יַמִּים, לְשֵׁם נְהָרוֹת,
לְשֵׁם מְדִבְרוֹת, שְׁחִיטָתוֹ פְּסוּלָה. שְׁנַיִם אוֹחֲזִין בְּסָפִין וְשׁוֹחֲטִין, אֶחָד
לְשֵׁם אֶחָד מִכָּל אֵלֹהִים, וְאֶחָד לְשֵׁם דְּבָר כָּשֶׁר, שְׁחִיטָתוֹ פְּסוּלָה:

ט. אֵין שׁוֹחֲטִין לֹא לְתוֹךְ יַמִּים, וְלֹא לְתוֹךְ נְהָרוֹת, וְלֹא לְתוֹךְ כְּלָיִם.
אָבֵל שׁוֹחֵט הוּא לְתוֹךְ עוֹגָא שֶׁל מַיִם, וּבִסְפִינָה, עַל גְּבִי כְלָיִם. אֵין
שׁוֹחֲטִין לְגִמְא כָּל עֶקֶר, אָבֵל עוֹשֶׂה גִמְא בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ בְּשִׁבִּיל שְׂיִכְנִס
הַדָּם לְתוֹכָהּ. וּבִשְׂוִק לֹא יַעֲשֶׂה כּוֹ, שָׁלָה יִחָקֶה אֶת הַמִּינִין:

י. הַשּׁוֹחֵט לְשֵׁם עוֹלָה, לְשֵׁם זִבְחִים, לְשֵׁם אֲשֶׁם תָּלוּי, לְשֵׁם פֶּסַח,
לְשֵׁם תּוֹדָה, שְׁחִיטָתוֹ פְּסוּלָה. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן מְכַנְשִׁיר. שְׁנַיִם אוֹחֲזִין
בְּסָפִין וְשׁוֹחֲטִין, אֶחָד לְשֵׁם אֶחָד מִכָּל אֵלֹהִים, וְאֶחָד לְשֵׁם דְּבָר כָּשֶׁר,

שְׁחִיטָתוֹ פְּסוּלָהּ. הַשּׁוֹחֵט לֵישָׁם חֲטָאת, לֵישָׁם אֶשֶׁם וְדַאי, לֵישָׁם בְּכוֹר,
לֵישָׁם מַעֲשֵׂר, לֵישָׁם תְּמוּרָה, שְׁחִיטָתוֹ כְּשֵׁרָה. זֶה הַכֹּל, כָּל דָּבָר
שֶׁנֶּדֶר וְנֶגֶב, הַשּׁוֹחֵט לֵשְׁמוֹ, אָסוּר, וְשֵׁאִינוֹ נֶדֶר וְנֶגֶב, הַשּׁוֹחֵט
לֵשְׁמוֹ, כָּשִׁיר: